

Està realment fora de perill?

Les religions tracten de mostrar que l'home és un pecador a través de qüestions morals i legals, però la Bíblia mostra que tots es van convertir en pecadors perquè d'un sol delicte *"I quan ell vingui, convencerà al món de pecat, de justícia i de judici "* (Joan 16: 8).

Molts cristians no saben si són estalvis, la inseguretat que prové de certes posicions doctrinals, o no entenen alguns versets de la Bíblia.

El verset que conté l'advertiment en la cura de la salvació sembla pesar més que les garanties contingudes en l'Evangeli de la salvació, i molts dubten que realment estan guardats.

La comprensió de l'advertiment continguda en el següent vers: *"No tothom qui em diu: Senyor, Senyor! entrar al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel"* (Mt 7:21).

Donat aquest vers, molts dubten de la seva salvació i es pregunten sobre la possibilitat de ser enganyats perquè creuen que són estalvis. Més enllà del dubte, segueixen sent els amos de la pseudo-cristianisme que utilitzen el vers només per infondre por a la gent, però també no entenen la veritat continguda en la mateixa.

Quan Jesús va dir: *"No tothom qui em diu: Senyor, Senyor, Senyor"*, estava parlant amb una multitud que es manifestava que, així no l'anomena Senyor, abans que sigui necessari per fer la voluntat de Déu per tal d'entrar al cel.

Jesús va explicar als seus oients sobre el que es necessita per tenir certesa de la salvació quan va demostrar als seus

oients a dir 'Senyor, Senyor', no garanteix la salvació. La seguretat de la salvació és fer la voluntat del Pare celestial. Jesús va demostrar no només el que no garanteix la salvació ja l'esquerra per l'home ha de decidir per si mateix quina és la voluntat de Déu. No! Jesús va venir al món per fer la voluntat del Pare i declarar l'home el que és la voluntat de Déu sigui feta per l'home per aconseguir la salvació.

Quina és la voluntat de Déu que l'home faci, garanteix l'entrada al cel?

Alguns predicadors, en possessió d'aquest arrematam vers dient aquestes paraules s'han dirigit als que "professen" públicament amb els seus llavis que creu en Crist, però mai va arribar a ser genuïnament al·legant que confessar que ell creia en Crist no dóna la salvació si el penitent no obeeix a Déu fent la seva voluntat, que és confusa perquè no aclareix quina és la voluntat de Déu, o pitjor encara, afirmen que compleix amb les conductes establertes per l'empresa com correcte és dur a terme la voluntat de Déu.

Una cosa és certa: només entrar al cel de néixer de nou! Només has d'introduir en el cel que hagi treballat més dels escribes i fariseus! Només has d'introduir en el cel que fa la voluntat de Déu! Però la voluntat de Déu és específic: creuen en Crist.

L'obra de Déu, o el manament de Déu, o la voluntat de Déu es resumeix en la següent frase: "I aquest és el seu manament: que creguem en el nom del seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres, com el el seu manament" (1 Joan 3:23; Joan 6:29).

Però si la voluntat de Déu és que els homes creuen en Crist quan Jesús va dir que ell no va dir, –'Senyor, Senyor', però és necessari per fer el treball de Déu – l'essència del missatge de Crist és que creia n"Ell". Jesús els digué: "l'obra de Déu és aquesta: que cregueu en aquell que ell ha enviat" (Jn 6:29).

Fer la voluntat de Déu porta la salvació, mai al contrari, que els resultats de la salvació a fer la voluntat de Déu. Paraules de moda com, 'No fan la voluntat de Déu perquè siguis fora de perill, però hauran de fer la voluntat de Déu si està veritablement llevat, "té un gran error.

Sovint, el pecador s'assabenta que és pecaminós que ha estat generat a partir d'Adam i que necessita Crist per ser estalvis, i després que el pecador creu que Jesús és el Fill de Déu, el qui treu el pecat del món, té la seva confiança deconstruït segons argument que "el veritable fruit de la salvació és que faci la voluntat de Déu. 'Aquesta és una de les trampes de Satanàs, que és la ronda buscant a qui devorar. Això és un error de la perdició, per creure en Crist és la voluntat de Déu, una condició essencial per entrar al Regne del cel, quan el fidel comença a trobar-se en Crist i Crist en el creient "I el que guarda els seus manaments és el mateix, i que ell en. I en això sabem que ell està en nosaltres per l'Esperit que ens ha donat" (1 Joan 3:25).

Creure en Crist com el Crist de Déu que havia vingut al món és el mateix que estar en Crist, per tant, que creu es converteix en una nova criatura, perquè només creure en Crist per l'home per complir el manament de Déu.

Quan el carceller de Filipos va preguntar l'apòstol Pau i Siles què havia de fer per ser fora de perill, la resposta va ser específica i categòrica: creuen en el Senyor Jesús! "I els va treure, i va dir: Senyors, què he de fer per ser llevat? I ells van dir: Creu en el Senyor Jesucrist i seràs llevat, tu i la teva casa" (Fets 16:30 -31).

Qui creu que Jesús és el Fill de Déu venç el món: "Qui és el que venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?" (1 Joan 5: 5). Admetre que Jesucrist és el Fill de Déu i que Déu li va aixecar dels morts és la salvació "que si confesses amb la teva boca al Senyor Jesús, i creus en el teu cor que Déu li va aixecar dels morts, et salvaràs " (Romans

10: 9).

Quan creus en Crist, és a dir, quan es fa la voluntat de Déu, l'home ha d'estar connectat a la vinya veritable. Sent un pal unit a la vinya és impossible no donar fruit *“Estigueu en mi, i jo en vosaltres; Com el pàmpol en si no pot donar fruit si no està en el cep, així tampoc vosaltres, si no esteu en mi. Jo sóc el cep, vosaltres els pàmpols; que està en mi i jo en ell, dona molt de fruit; perquè sense mi no podeu fer”* (Joan 15: 4-5, 1 Joan 3:25).

Quan Jesús diu: *“Estigueu en mi i jo en tu,”* ell estava dient – *“fer la voluntat del Pare”*; – *“Crec que sóc l'enviat de Déu”*; – *“Fer l'obra de Déu”*, perquè tot el qui creu en Crist estarà en Crist i Crist en el creient. Estar en Crist com per creure en Crist (Joan 14: 1), per això és l'ordre de Déu que resulta en la salvació, ja que Crist va ser enviat per Déu perquè tot el que cregui en ell no es perdi, abans que tinguin vida eterna (Joan 3:16).

El fruit que produeix el creient ha de professar el nom de Jesús com a salvador del món *“Així que, oferim a Déu per ell, sacrifici de lloança, és a dir, fruit de llavis que confessen el seu nom”* (Hebreus 13:15). Fer la voluntat de Déu és creure en Crist, i el fruit del creient és professar Crist, el fruit dels llavis, que no és el mateix que 'fruit de la salvació' (Hebreus 13:15).

El manament és creure en Crist, el fruit és anunciar la bona nova de l'evangelí, perquè la fruita és la llavor que produeix la vida. És un error grotesc confondre el fruit dels llavis amb el manament de Déu.

L'evidència de la salvació és que Déu va ressuscitar el seu Fill d'entre els morts, i que tot el que obeeix a Déu creient en Crist es guarda, per la seva manament és creure en Crist.

Si el cristià creu que Jesús és el Salvador del món, el Fill de Déu nascut a la casa de David, que va viure una vida sense

pecat, va morir i va ressuscitar d'entre els morts i seu a la dreta del Pare en les altures, es guarda, com llegim “Qui havia promès abans pels seus profetes en les santes Escripures, sobre la seva Fill, nascut del llinatge de David segons la carn, fer Fill de Déu amb poder, segons l'Esperit de santedat, per la resurrecció d'entre els morts, Jesucrist nostre Senyor” (Rm 1, 2 -4).

No permeti que una altra persona examini l'autenticitat de la seva salvació abans de provar, analitzar tu mateix si et quedes creure en Crist, perquè Ell és la fe que anava a manifestar i ens manifesta (Gàlates 3:23). Si el creient es manté la creença que Jesús és el Crist, segons les Escripures, diu, és aprovat davant de Déu.

Si algú tracta de posar en dubte la salvació dels que creuen en Crist, només que la recomanada per l'apòstol Pau als cristians de Corint:

“Examinaos a vosaltres per vosaltres mateixos, si en la fe; demostrar les teves mateixos. No sabeu vosaltres mateixos, que Jesucrist està en vosaltres? Si no està ja en desús” (2 Corintis 13: 5).

És per aquesta raó que el creient ha de interiorar que va arribar després d'escoltar l'evangelí i creure en Crist “Qui també vosaltres, havent sentit la paraula de veritat, l'evangelí de la vostra salvació; i, havent cregut, heu estat segellats amb l'Esperit Sant de la promesa” (Efesis 1:13).

Ara, si el cristià no sap que està en Crist i Crist està en ell; Se sap que és una nova creació per a ser en Crist; no se sap que és el temple, l'estatge de l'Esperit de Déu; no se sap que és el cos de Crist; se sap que és llum en el Senyor; no se sap qui és el fill de Déu; Es desconeix qui va ser batejat en

la mort de Crist; se sap que ja ha ressuscitat amb Crist d'entre els morts; Se sap que el Pare i el Fill vi i ho va fer davant de qualsevol pregunta del demoverà anticrist tal fe cristiana i es trobaran Rebutjat **“Examinaos a vosaltres mateixos, ja sigui en la fe; demostrar les teves mateixos. No sabeu vosaltres mateixos, que Jesucrist està en vosaltres? Si no està ja en desús”** (2 Corintis 13: 5).

El cristià que no entén que la voluntat de Déu és creure en Crist, o que no entén de creure en Crist és suficient per donar lloc a la salvació, és comparable a la llavor va caure arran del camí, susceptibles al mal venir i arrabassar la llavor, com es llegeix en la paràbola del sembrador: **“Quan algú escolta la paraula del regne i no l'entén, ve el dolent, i li pren la llavor sembrada en el seu cor, això és el de la llavor sembrada arran del camí”** (Mt 13:19).

Si el creient creu que:

- a. Era un pecador perquè ell era un descendent d'Adam, perquè es va generar en el pecat (Romans 3:23);
- b. Jesús va ser enviat al món per salvar la humanitat, perquè tothom estava allunyat de Déu a causa de la transgressió d'Adam (Joan 3:16);
- c. Jesús és la Paraula eterna que era al principi amb Déu (Joan 1: 1 -2), i sent Déu, buidat del seu poder i glòria i es va convertir en un home (Filipencs 2: 7);
- d. Jesús va ser presentat al món com el Fill unigènit de Déu genera en el si de Maria per l'Esperit de Déu (Joan 01:18; Mt 1,18);
- i. Jesús va viure entre els homes, era un participant en totes les afliccions, però sense pecat (Hebreus 2:17);
- f. Jesús va ser crucificat, va morir, va ser sepultat i ressuscità el tercer dia, i està assegut a la dreta de Déu al

cel (Romans 1: 3 -4), mitjans que es van penedir, és a dir, que el seu disseny va ser canviat, transformat pel missatge Evangeli i guardat amb eficàcia.

Hi ha una mala interpretació del que és el penediment genuí que també borrosa la comprensió de molts cristians. El penediment d'acord amb la Bíblia diu que canviar el disseny de la comprensió. Quan Jesús diu als fariseus: “... tret que es penedeixin, tots acabareu igualment” (Lluc 13: 5), es demostra que tot i pensar que estava en òptimes condicions abans de Déu per ser descendents d'Abraham, en de fet, no va canviar el disseny que tenien, moren de la mateixa manera que les nacions que els fariseus acabaven emès un judici.

El penediment no és confessar errors i crims. El penediment no és anar a un confessorari. El penediment no és penitència dalt. El penediment no és remordiment. El penediment, ‘metanoia’ en grec, està obligat a tenir un concepte per abraçar un nou enteniment.

Els fariseus creien que es va guardar per ser descendents d'Abraham, però si un fariseu penedeix, ha de reemplaçar el concepte que es va salvar per ser descendent d'Abraham per la idea que la salvació està en Crist, el descendent promès a Abraham. Per això Joan Baptista dir als escribes i fariseus – “Penediu-vos. És a dir, canviar el disseny de vostè, per ser llevat no només pensar en el seu pare Abraham, perquè les pedres Déu pot fer sortir fills a Abraham”; – “Canviar el disseny de vostè, perquè el Regne de Déu està dins teu”.

Di: – “Senyor, Senyor ‘, s'està comportant com alguns Jueus que afirmaven creure en Crist (Joan 08:31), però quan se li va preguntar, va presentar la seva creença real “Som descendents d'Abraham i no hem estat esclaus ningú; Com dius tu: Sereu lliures?” (Joan 8:33).

Encara que molts jueus creuen en Crist, per crear el seu propi camí, perquè entenien que Crist era dels profetes, o que només

era fill de Josep i Maria. Ells no creuen en Crist com el descendent promès de David; no creien que Crist és superior a Abraham; no creien que Crist existia abans d'Abraham; no creuen que Jesús és el Jo Sóc (Joan 8:53).

Els Jueus creien en Déu, però, no l'obeeixen, de manera que Jesús digué als seus deixebles: **"Creieu en Déu, creieu també en mi"** (Joan 14: 1). La protesta de James i el posicionament dels Jueus és clar: **"Tu creus que Déu és un; bé fas: també els dimonis creuen, i tremolen."** (Jaume 2:19). Però per què James va protestar d'aquesta manera? Perquè el manament de Déu que els homes creuen en Crist, i el que realment creuen en Déu, ha de creure en Crist **"I Jesús va clamar i va dir: Qui creu en mi, no creu en mi, sinó en el que em enviat"** (Jn 12:44). Si no creu en Crist, no creu realment en Déu **"perquè tots honorin el Fill com honoren el Pare. Qui no honora el Fill, tampoc no honora el Pare que el va enviar"** (Joan 05:23).

Creure és suficient i creiem que és necessària per a la salvació de l'ànima. Quan algú afirma ser salvat 'no s'adjunta creure, abans que hi hagi una creença específica enrere únic obstacle per a la comprensió.

Quin és el tipus de creença que és per a la salvació de l'ànima?

Ara, creuen que Jesús va venir a la carn és el tipus de creença que és per a la salvació de l'ànima, però creuen que Jesús no va venir a la carn és una creença perdut fomentat pel anticrist **"Durant molts enganyadors han sortit pel món, que no pas que confessen Jesucrist va venir a la carn Aquest és el enganyador i l'anticrist tan"** (2 Joan 1: 7; 1 Joan 4: 2).

Creure que Jesús va ser crucificat, va morir i va ressuscitar d'entre els morts és el tipus de creença que resulta en la salvació de l'ànima, però creuen que Jesús no va morir o no ressusciten d'entre els morts, és el tipus de creença que no lliure de condemnació (1 Cor 15: 3 -4).

Creure que Jesús de Natzaret és el Crist, el Fill de Déu, és el tipus de creença que és la salvació, sinó que nega que Jesús és el Crist és el tipus de creença que no cedeix la salvació.

Creure que Jesús és l'Etern, el mateix ahir, avui i sempre, és el tipus de creença per a la salvació, però creuen que Jesús és un àngel o arcàngel, no dóna la salvació.

Confessa, admetre que Jesús és el Fill de Déu és el tipus de creença que resulta en la salvació, però creuen que Jesús va néixer de Maria i Josep és el tipus de creença que no és la veritat de l'evangelí, per tant, no produeix la salvació.

Creure que Jesús fa miracles, que és un dels profetes, el més gran mestre mai, que és el més gran psicòleg, l'home més bo que alguna vegada va passar per la terra, que resol problemes de mil, etc., no és el tipus de creença que resultats en la salvació, però es guarda qui creu que Jesús és el Fill de Déu, que té paraules de vida eterna "De fet, jo us dic: el qui escolta la meva paraula, i creu al qui m'ha enviat, tenen vida eterna, i no vindrà a condemniació, més ha passat de mort a vida" (Joan 5:24).

Els Jueus ensopegar amb la pedra de ensopegada, perquè no reconeixen que Jesús era el fill de David, de manera que el Fill de Déu, el cor de la confessió cristiana "Simó Pere, va dir: Tu ets el Crist, el Fill del Déu vivent" (Mt 16:16). Si s'accepta que Jesús era el Fill que Déu va prometre a David, de manera concomitant d'admetre, d'acord amb les Escripures que Jesús era el Fill de Déu (2 Sam 07:13 -14; Salm 2: 7). Confessió germana de Llätzer, Marta, va estar en línia amb la declaració de l'apòstol Pere ", va dir ella li va respondre: "Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, que has vingut al món" (Jn 11:27).

La conversió de l'home segueix a la predicació del missatge de l'Evangelí, de manera similar al que va passar amb el poble de

Nínive que, sentint el missatge del profeta Jonàs, convertida (Lluc 11:32). La conversa no té relació amb el tipus de programa a veure el cristià a la televisió; en el vestit de l'home o dona; amb l'aparença física; amb els cabells, ja sigui a curt o llarg; amb adorns, anells, perfums, etc., abans de la conversió està lligada a la confessió de l'evangeli.

Un altre error resultant d'una mala interpretació de l'Escriptura és la idea que una persona només pot creure de veritat quan penediment 'penediment' sentit, el remordiment, tristesa per errors conducta compromesa. Ara, 'penedir' és el mateix que creure en la veritat de l'evangeli, per creure en Crist per a la salvació és possible només quan l'home abandona (metanoia) els seus propis conceptes com la salvació.

Per exemple: Quan l'evangelista Mateu narra la paràbola dels dos fills comptades per Jesús als fariseus, es va demostrar que els publicans i les prostitutes van creure en el missatge de Joan Baptista, però el religiós, tot i veure tal meravella, creient pecadors, no han canviat el disseny de creure en el missatge de Joan Baptista **"... no més tard es va penedir creure"** (Mt 21:32).

Una evidència que els fariseus no creuen en la paraula de Joan Baptista és que no han canviat la confessió, perquè tot i assabentar-se que el Regne de Déu és a prop, va mantenir dient que eren descendents d'Abraham. Si hi va haver penediment, ja no per referir-se a Abraham i li confessi que Jesús és el Crist.

Els fariseus no es penedeixen (metanoia) perquè van creure i no creuen perquè no va canviar la concepció que han après dels seus pares (no es van penedir). S'ha de tenir cura de no confondre "metanoia" (penediment) amb la concepció catòlica de la indulgència derivada penitència que encara impregna el significat de la paraula "penediment".

Per salvar-se és necessari que l'Esperit Sant condemnar l'home

de pecat, justícia i judici. La convicció de pecat que l'Esperit Sant no promou deriva de qüestions legalistes, moralistes o formalistes. La convicció de pecat que l'Esperit Sant promou la consciència és segons les Escripures, que:

- L'home és pecador per la desobediència d'Adam; que el delicte d'Adam portar judici sobre tots els homes per condemnaió.
- El judici de Déu s'ha establert a l'Edèn, portant condemnaió a tots els homes.
- La justícia de Déu és un acte de substitució, l'obediència a Crist per la transgressió d'Adam, no per problemes de comportament.

Les religions tracten de mostrar que l'home és un pecador a través de qüestions morals i legals, però la Bíblia mostra que tots es van convertir en pecadors perquè d'un sol delicte [“I quan ell vingui, convencerà al món de pecat, de justícia i de judici”](#) (Joan 16: 8).

Quan un creu en Crist, l'home passa de la mort a la vida. Quan es creu, l'home entra per la porta estreta. Quan es creu, l'home serà en Crist, el camí estret que porta l'home a Déu. Només estar en Crist que l'home s'ha separat del pecat i units amb Déu.

L'home és salvo per l'Evangelí, que és el poder de Déu per a salvació a tot aquell que creu.

Quan diem que l'home se salva per la fe, estem dient que l'home se salva per mitjà de l'evangelí, perquè l'evangelí és la fe transmesa als sants, com s'ha manifestat en la plenitud dels temps (Judes 1: 3; Gàlates 3: 23).

Home es salva pel sentir amb fe, que és do de Déu. Quan l'home va escoltar l'evangelí i va creure, obeir la fe, que li dona el poder de ser fet fill de Déu (Joan 1:12). La creença (fe)

autèntics resultats de les obres que va fer Jesús al Calvari (obediència) que va donar lloc a la resurrecció d'entre els morts.

Per ser llevat és creure que Jesús va morir pels pecadors per redimir de condemna heretada d'Adam.

No obstant això, milers, potser milions de religiosos, que són membres d'esglésies, van dir que invoquen el Senyor, serà sorprès quan són rebutjats per Déu. Com? A causa de que alguns creuen en Crist, a la seva manera, i no d'acord a les Escripures "I va sortir Jesús i els seus deixebles pels llogarets de Cesarea de Filip; i el camí preguntava als seus deixebles, tot dient: Qui diu la gent que sóc jo? I ells van dir: Joan Baptista; i altres, Elies; i altres, algun dels profetes" (Marc 08:27 -28). Altres perquè no han totalment creients en Crist, segons les Escripures, abans es van esvaïr en els seus propis conceptes, rebutjant la veritat de l'evangelí "No perdeu, doncs, la vostra confiança, que té gran guardó. Perquè us cal la paciència, perquè havent fet la voluntat de Déu, obtingueu la promesa" (Hebreus 10:35 -36), per la promesa de Crist és específic per als que creuen en el seu nom: "I aquesta és la promesa que ell ens va fer, la vida eterna" (1 Joan 2:25); "Per a ell donen testimoni tots els profetes, que tot el que creu en ell, rebran perdó de pecats pel seu nom" (Fets 10:43); "Mas a tots els que el van rebre, els ha concedit de ser fills de Déu, als que creuen en el seu nom" (Joan 1:12).

Creure que Jesús és el Fill de Déu és suficient per a la salvació, però, cal mantenir aquesta confiança fins al final, ja que aquesta és l'advertència de l'apòstol Pau "Pel qual també sou estalvis, si reteniu tal com jo us faré vas anunciar si això no és cregut en va" (1 Corintis 15: 2). Un cop hagi fet la voluntat de Déu, és creure en Crist, només perseverar fins a la fi d'aconseguir la promesa, la vida eterna!

El propòsit de l'evangelí i de les Escripures és que l'home

pot creure que Jesús de Natzaret és el Crist “Però aquestes s’han escrit perquè cregueu que Jesús és el Crist, el Fill de Déu, i perquè creient, tingueu vida en el seu nom” (Joan 20:31).

Article Original: Você é realmente salvo?